

Marcel Lupu

Ebook

SCOASE CA DIN MÂNECĂ

Fără scamatorii

Marcel Lupu
SCOASE CA DIN MÂNECĂ
Fără scamatorii

Tehno: AG
Coperta: Behance

Ilustrații din colecția de telefoane vechi:

Dr. Bajzák
Tamásné

Editura SAGA 2022

Editura SAGA

Motto

Am ajuns la vârsta la care umplu rezervorul cu benzină odată
la 2-3 luni!
Unde sunt timpurile când umpleam rezervorul la o zi și
jumătate? De la Kiryat Yam la Sdom și retur.

Scurt Curriculum Vitae

În loc de biografie

Marcel Lupu, născut la Constanța în 1935, și-a petrecut copilăria (1941 - 1945) în lagărele Cobadin și Mereni din Dobrogea și apoi în ghetoul din Constanța până la 23 August, ziua eliberării României.

Liceu Technic de lucrări Hidraulice și Facultatea de Utilaj Technologic din București au fost alegerile lui pe când părinții ar fi dorit ca el să fie medic stomatolog. Au urmat ani de lucru pe șantiere în Romania până la plecarea spre Israel. Pod la Mangalia, desecare pe Ialomița, antene de transmisie TV la Berești-Bacău, Poșta la Piatra Neamț, alimentare cu apă a orașului Mangalia...Ultimele zile ca muncitor la Șantierul de Canalizări Constanța.

În 1961, căsătorit și tatăl unei fetițe, a ajuns la Haifa, unde a urcat treptele meseriei încet dar sigur: din Noiembrie 1961 ca fierar betonist la silozurile Dagon, laboratoarele de beton ale Technionului, fabrica de fier armat Solel Boneh, până a întâlnit industria chimică grea, la Deșanim, ca șef de întreținere la instalația de Amoniac. Șase ani de muncă pe șantiere și în fabrici în căutarea meseriei pe care a învățat-o, dar nu a ajuns la ea. Războiul de Șase zile l-a prins ca proaspăt angajat la compania Industries Development Corp, IDC, la proiectare.

Din 1966 până în anul 2000 a lucrat la cele mai mari institute de proiectare ca inginer de proiecte și director de proiectare israelian pentru cele mai mari proiecte din industria chimică și petrochimică israeliană: Marea Moartă, Periclase, Rafinăriile din Haifa și Ashdod, Polypropilene, Carmel

Olefinim, Haifa Chemicals, Abic, Teva, etc. În colaborare cu Technipetrol din Milano - Italia a participat la proiectarea Complexului chimic din Turkmenistan. Ultimii 15 ani de muncă (2000 – 2015) până la vârsta de 80 de ani, a fost salariat și a lucrat ca ” estimator de bugete pentru proiecte”, pregătind bugete pentru Megaproiecte în Israel și străinătate.

În ultimii 6 ani se ocupă cu ”rafinarea” sutelor de poezii și epigrame scrise, dar nepublicate, în cei 60 de ani în Israel majoritatea în limba Română dar și o parte în Ebraică.

Istoria copilului Istoriei - partea I -a

Când ești singur începi să vorbești cu unica persoană care te aude. Cu tine. Cauți să-ți imaginezi că fosta ta parteneră de viață te aude și poate te aprobă. Oricum nu te poate contrazice.

Despre ce îți vorbești? Amintiri. Amintiri care se amestecă dealungul anilor, de când te ști, de pe la 4 ani, puțin înainte de declanșarea celui de al doilea Razboi Mondial, adică în urmă cu circa 79 de ani.

Un văr care trăiește în America m-a sfătuit să scriu prin ce am trecut. Este destul pentru un best-seller, a spus el.

Adevărul? Sunt un copil al Istoriei Secolului trecut.

Dar să o iau dela început. România. Dobrogea. Constanța, portul la Marea Neagră. Loc idilic până la sfârșitul decadei anilor 30. Până la vremea legionarilor. Parcă văd și acum fotografia imprimată în minte:

Tata cu un topor în mână la ușa de intrare în casă să ne apere. Legionari au intrat în curte. ”Sunt aici jidani?” -Vecinul răspunde:” Nu! Au fugit!” De data asta am scăpat!

23 Iunie 1941. Toți evreii sunt chemați la Chestura Poliției. După o noapte în curtea pavată cu beton suntem pe drum spre gară. În triaj, vagoanele sunt umplute cu sutele de evrei. La Osmancea am fost dați jos în plin câmp. Noaptea am petrecut-o într-un hangar imens. Șobolani treceau peste noi. Nu țin minte dacă am mâncat, unde ne-am făcut necesitățile... A doua zi am fost transferați, înconjurați de o gardă de soldați, la Cobadin. Doar câțiva kilometri de mers pe jos cu bagajele luate de acasă.

Am ajuns la un câmp plin de cabane de lemn, albe, lemn proaspăt cu mirosul de talaj. De jur împrejur gard înalt de sârmă înghimpată. Lagăr de concentrare. Acum îmi dau seama că totul fusese pregătit din vreme. Nimic improvizat. Proiectat cu detalii. Cică fusese pregătit pentru trupele germane în trecere spre front, spre Rusia. Fără paturi. Fără bucătărie pentru înprizonierați, dar cu closete comune de zeci de persoane, proaspete, niște găuri circulare în podeaua albă de lemn. Nu e nevoie să povestesc cum era după două zile...

Fiecare se aranja cu mâncarea. Fratele tatălui meu, unchiul Sandu, care era restaurator-bucătar de meserie a improvizat, cu ajutorul tatălui meu, un cazan imens în care pregătea ciorbă și o împărțea săracilor din lagăr care nu aveau bani și nici legături cu țărani care aduceau produse la gardul de sârmă înghimpată și le vindeau celor ce își puteau permite. Soldații români, care ne păzeau, erau plătiți să nu vadă ce se petrece. Mai erau și oameni pe lumea aceea! Pentru bani. Toți au participat la săparea unui imens șanț anti-tanc (?!), în afara lagărului. Aveam 6 ani și jumătate și am întrebat ce

tancuri pot să ne atace. Au râs de mine. Explicația am primit-o mai târziu. Era groapa comună pentru noi. Trei luni și jumătate mai târziu am fost transferați în câteva sate tătărăști. Noi am fost trimiși la satul Mereni, la o familie de tătari cărora li s-a rechiziționat o cameră. Stăpânul era Hagi adică fusese pe vremuri în pelerinaj la Meca. Noi dormeam pe o pătură direct pe podeaua de chirpici, lut amestecat cu paie. Ne păzeau soldați.

Noaptea, soldații treceau și luminau camera prin ferestre și ne numărau cu glas tare. Zilnic ne prezentam la apel dimineța și seara. Nu îmi aduc aminte ce era de făcut între apeluri. Zisu Nebunul, fost marinar în vremuri bune, era băgat într-un coteț de găini așezat în mijlocul satului, ca să-l mănânce păduchii, pentru că îi înjura pe nemți.

Domnul Bercovici, șeful Comunității Evrești din Constanța, a fost ales ca să strângă ”ce trebuie” pentru a negocia ”cu cine trebuie”, eliberarea noastră din lagăr. A plecat la București cu borcane de bijuterii și bani! După circa trei luni și jumătate de lagăr eram în drum de la Mereni spre Constanța. Casa era devastată, geamurile era sparte și fiind sfârșitul lui Octombrie ferestrele au fost acoperite cu pături. În casă se făcea cald cu o cărămidă încălzită în puținul rumeguș de lemn ce se aprindea în soba de teracotă. Vecinii ne-au ajutat. Tata a fost luat la muncă obligatorie. La carierele de piatră de la Ianca. Îl voi revedea odată la câteva luni până când a găsit o protecție să îl readucă în Constanța ca să lucreze ca dentist la Baza Navală. Dacă aveai bani și prieteni nu erai complect nenorocit. Școală nu era pentru evrei. Benți Naftali și Ela (nu țin minte numele de familie) au organizat un soi de școală unde clasele erau cam amestecate nefiind destui elevi pentru fiecare clasă și mai ales neavând profesori. Clasa 1-a primară o învățasem în particular

cu Mișu Finkelstein, fost elev de liceu, luând cu el lecții de câteva ori pe săptămână. Deci informal. Aveam destul timp să mă duc să cumpăr pâinea pe cartelă și să ajut la aranjatul lemnului sparte pentru focul din plita din bucătăria care era din curte. Copilărie, jocuri, prieteni? Cuvinte fără conținut. Și așa am ajuns direct în clasa a doua, eu fiind convins că am dreptate spunând că un kilogram de fier este mai greu decât un kilogram de paie. Fratele meu îmi spunea că sunt tâmpit! Sancta Simplicitas.

Profesoara din clasa a 2-a și a 3-a, la școala evreiască, doamna Foleșteanu, a contribuit destul de mult la lipsa de chef de a învăța. Eu eram elev, ea nu era profesoară. La sfârșitul celui de al doilea Razboiului Mondial am ajuns în clasa 4-a la Școala Primară no.1. Eram printre puținii elevi evrei și faptul că mă și bâlbâiam nu m-a ajutat prea mult între colegii români. Dece mă bâlbâiam? Nimeni nu s-a gândit cum și când am început să mă bâlbâi. Mi-a luat circa 14-15 ani, în care lumea rîdea de mine, până am reînvățat să vorbesc aproape normal. Venirea Rușilor care, ca eliberatori, au rămas ani și ani ca stăpâni ai țării, a fost un transfer de frică de la naștiți la sovietici. Dar datorită rușilor am rămas în viață. Fiind membru al lui Hanoar Hazioni nu am făcut parte din nici o organizație de tineret comunist și nu m-am ascuns că vreau să plec în Israel. Dar România și-a închis granițele. Visul a întârziat din 1948 până în 1961! 13 ani în care a trebuit să plutesc și să caut cum să înaintez și totuși să păstrez opțiunea de a emigra.

M-am înscris la o școală tehnică (asta era moda pe atunci) și am absolvit ”Școala Medie Tehnică de Lucrari Hidraulice a lucrărilor Canalului Dunăre-Marea Neagră”! Un nume mai pompos de școală putea să fie? A trebuit să depun

o lucrare de diplomă. Lucrarea a fost prezentată ca excepțională și conducătorul meu de proiect, inginerul Dron, era foarte mândru de ea. Dar la intervenția doamnei Foleșteanu, (fosta mea profesoară de Ebraică) acum șefa Comitetului Democrat Evreiesc, care se opunea emigrării în Israel, nota primită la diplomă a fost scăzută cu două puncte, pentru a nu putea ajunge la facultate fără examen. Când prof. Dron a auzit că am primit numai nota 8 (din 10) la proiectul de diploma mi-a spus ca el v-a putea aranja să primesc serviciu la Institutul de Proiectări Hidraulice din București ceea ce pe vremea aceea era un lucru formidabil neavând buletin de București! A zis și a făcut! Acum sunt proiectant la un Institut mare, dar am început lupta de a putea continua să învăț la o facultate. Două luni mai târziu am obținut o hârtie de la șeful de cadre în care se menționa că locul de lucru nu se opunea ca eu să mă prezint la examen de primire fără ca ei să mă finanțeze, adică eu nu ”veneam din producție” ci ca fiu de burghez!

Am cercetat ce facultate are cei mai puțini candidați, pentru a avea cât mai multe șanse de primire, și așa am ajuns la Utilaje de Construcții și nu la Hidraulica. Am avut timp de pregătire pentru examen circa cinci zile în care am învățat matematică cu un văr. La limba rusă am memorat o jumătate de pagină. ”tractornaia brigada Pașu Anghelinu rabotaiet po ukazania nauki!” Și azi îmi aduc aminte.

Deci 4 ani de Școala hidraulica și practica de pe șantierele Canalului Dunăre-Marea Neagră s-au dus pe... apa Sâmbetei. (așa ne numește apa care duce spre Iad?).

Dar am reușit la examene și am intrat în facultate cu toată împotrivirea doamnei Foleșteanu.

Comunismul a dat alfabetizare poporului și a adus hegemonia vulgului, a clasei muncitoare aliată cu țărănimea, asupra

burgheziei și a capitalismului în putrefacție. Tata era dentist. Deci noi eram burghezi. Toți învățau fără taxe de învățământ eu am plătit Statului Român taxe.

După 5 ani de facultate nu am fost primit la nici un loc de lucru, având acte depuse de plecare în Israel. Cu ajutorul prietenilor am lucrat ici colo ca maestru, fiind plătit ca muncitor necalificat. Între timp m-am căsătorit și următorii trei ani, până la primirea pașaportului am câștigat experiență pe șantiere. Eu am primit pașaportul dar soția nu! Între timp s-a născut fata mea Nadine. Soția, Melitta, a primit pașaport fără fețișă. Au mai trecut 7 luni de așteptare până am avut toate actele în regulă și ne-am suit cu toții în trenul de Veneția. Între timp părinții și fratele meu, Nelu, plecaseră de câteva luni în Israel.

O săptămână la Veneția mi-a redat de ideea de libertate. Vasul "Hermes", o mizerie de vapor de marfă, ne-a adus în Israel.

În noaptea precedentă sosirii la Haifa, la 4 dimineața, am ieșit pe puntea vaporului să iau aer curat. Deodată, am auzit un fâlfâit puternic de steag. Desfăcuseră steagul israelian, la intrarea în apele teritoriale israeliene.

Era momentul sublim. 21 octombrie 1961.

Nu mai eram unde am fost, nu ajunsesem unde mă duceam.

Nu am cuvinte să descriu simțământul avut în acel moment.

Am ridicat capul, am îndreptat spatele, și m-am simțit om!

Partea II-a

M-am simțit om! Nu pentru multă vreme. Primirea în Israel era făcută de oameni salariați ai Sochnutului (organizație special creiată pentru absorbția noilor veniți) care vedeau în noi un pericol potențial, noii veniți fiind mai ales intelectuali, posesori de profesii cu diplome, doctori, ingineri, avocați, tehnicieni. Șocul schimbării de țară, limbă, mentalitate, climă, nu era atenuat de cei ce erau responsabili cu absorbția. Fără bagaje, (care vor ajunge, câteva luni mai târziu, cu vapoare de marfă) cu o valiză de schimburi, erai primit la un hotel, sau primeai o jumătate de baracă de asbest, paturi de fier cu saltele de câlți, păaturi gri, aspre, ca de soldați. O lampă de gătit cu petrol, câteva farfurii și tacâmuri, câteva conserve. A doua zi, la Sochnut, am primit 50 de lire, bani de buzunar. Când am întrebat la ce ajunge suma mi-a spus ”Du-te și caută un serviciu, caută ceva de muncă! Ești tânăr, intelectual, ai diplomă!”

Cu spatele îndoit, am plecat capul și m-am simțit ne-om.

Eu știam perfect limba română. Cine are nevoie de” un intelectual român?”

O rudă îndepărtată m-a întrebat dacă sunt gata să muncesc. El era șef de șantier la o construcție mare, La răspunsul meu favorit m-a încadrat de a doua zi la șantierul lui, ca ajutor de fierar betonist, și mi-a dat cămașă și pantaloni de lucru. Îndoiam etrieri din fier beton de 6 mm grosime. Șeful meu, un arab tânăr, îndoia câte 8 fiare deodată iar eu maximum 3! El, arabul râdea de mine: ”Muhandes? Ha?”. Salariul de 167 de lire mi s-a părut o comoară. Melitta se putea duce să învețe ebraica pentru a lua cât mai repede un post de medic.

După circa o lună și jumătate de îndoit fiare, un prieten, Belu Spiegler, mi-a găsit un post la laboratoarele de testat betoane a Technionului. Când m-am prezentat în prima zi la serviciu am venit cu haină și cravată. Aveam cu mine haine de schimb, pentru lucru, dar șeful laboratorului, Doc. Ing. Iegerman, mi-a

atras atenția că Primul Ministru, Ben Gurion, merge fără cravată! El - Israelian! Eu - ole hadaș! Adunam găleți cu beton pe șantierele de construcții și le transportam la laborator unde preparam cuburi pentru testare. După o vreme, văzând că mă pricep, mi s-a dat să fiu responsabil la un laborator de testare local, pe un șantier important, la Ramat Hadar. Eram deja șef și aveam ca ajutor un arab în vârstă. Salariul era deja peste 250 de lire! Schimbam doua autobuze în fiecare direcție și pentru a fi înainte de 7.00 pe șantier plecam din țăriful din Kiryat Haim la 5.45, uneori fără să apuc să beau cafea.

Un văr, arhitect, mi-a găsit un post la fabrica de prefabricat oțel beton a Solel Bonehului să pregătesc schițe dimensionate de armătură de fier. Ebraică nu știam dar știam să citesc desene de construcții din beton! Am cumpărat o bicicletă veche și zilnic pedalam dela țăriful din Kiryat Haim până la fabrică în Mifratz Haifa.

Căutam să învăț ebraica citind ziarul Haareț (!) Era o încercare, nereușită, sinucidere intelectuală, dar nu am avut cum să merg la Ulpan să învăț limba. Intram în closet și plângeam acolo ca să nu fiu văzut de familie.

Exersam singur să scriu. Norocul meu că prind cu ușurință limbi străine.

Întro zi am văzut în ziar un anunț că se caută un om pe postul de inginer de întreținere la complexul Deșanim pentru fabrica de Amoniac! Era în luna februarie 1963.

M-am prezentat în fața șefului departamentului, Ing. Zeev Lifschitz. Întâmplător din Suceava, deci vorbitor de limba română. După o scurtă explicație despre ce am învățat și am lucrat, m-a luat să vizitez fabrica. La urmă ne-am reîntors la birou și am fost întreat ”ce părere am de ceeace am văzut?”

Am râs și am răspuns: ”Țevi, pompe, compresoare, tablouri de comandă, știi ce sunt. Dar toate la un loc nu am habar!...”

Ing. Lifschitz s-a uitat la mine și după un moment de tăcere mi-a spus: ” Te angajez. Ești primul candidat care ai spus

adevărul. Ceilalți au început să-mi dea sfaturi, ca și cum ar mai fi lucrat într-o fabrica de amoniac. Ei uitau că nu este altă fabrică. Asta este unica în Israel!”

În Israel era obiceiul de a da noului angajat o perioadă de adaptare de 6 luni după care se hotărea primirea ”kviut” (permanent) sau nu. Circa 3 luni după începerea lucrului am fost invitat la un ”festin” în birourile departamentului de Întreținere unde se adunaseră zeci și zeci de ingineri, muncitori și funcționari.

După ce s-au deschis sticlele, Șeful departamentului a ridicat paharul și întorcându-se către mine a spus: ”Bem în sănătatea noului angajat, Lupu Marcel, care astăzi a primit Kviut după numai 3 luni de lucru! E ceva care încă nu s-a întâmplat la Deșanim!”

Am avut iară noroc că am dat peste un grup de oameni gata să mă învețe! A fost cea de a doua facultate urmată! Trei ani am lucrat la Deșanim.

Trei ani în care, de la întreținere la fabrica de Amonia, am fost trecut la biroul tehnic unde se proiectau tot felul de echipamente și instalații ajutătoare în industria chimică.

Anul 1966 a fost o cotitură în economia Israelului dar și în situația geo-politică. Războiul de 6 zile și criza economică au adus la stagnare.

Fabrica a fost nevoită să concedieze peste 500 de ingineri, tehnicieni și muncitori închizând zeci de instalații care nu erau aducătoare de câștiguri. La departamentul de întreținere, biroul tehnic era format din trei oameni.

O treime a fost concediată, și fiind ultimul angajat, am fost treimea pusă pe liber!

Timp de aproape 8 luni am căuta un serviciu fără succes. În unele posturi nu corespundeam cu cerințele în altele era supra calificat! La serviciul de Salubritate mi-au spus că au deja profesori, olimi hadashim, ca angajați!!

Un inginer de la Deșanim mi-a atras atenția că există un birou de proiectare care caută salariați pentru tot felul de lucrări, nu tocmai proiectare sută la sută, dar este totuși un loc de lucru! I.D.C. Industries Development Corp.

Am cerut un interviu prin telefon și într-o seară am fost primit de către cel care era stăpânul biroului. După câteva întrebări, s-a lăsat o liniște apăsătoare. Nu aveam ce să ne spunem. Deodată m-a întrebat cu ce ocupă soția mea. ”Este doctoriță,” am răspuns. Doctoriță? Te angajez. Eu am experiență bună cu soți de doctorițe! Du-te te rog la directorul financiar și termină cu el salariul. Mai târziu am aflat că sunt singurul soț de doctoriță.

Eram primit. Directorul financiar, Yossi Einav, m-a întrebat ce salariu vreau. Fiind zăpăcit, după 8 luni de șomaj, nu am știut ce să răspund. El a văzut cu ce fraier are de aface și a hotărât: 1,000 de lire! Uluit am bâiguit un merci și am plecat. Pe drum mi-am dat seama că totul a fost oral, nici o hâtrie, contract, dată de începere...

A doua zi dimineața m-am prezentat la birou și am întrebat pe secretara lui Yossi cine îmi spune ce trebuie să fac, unde stau, etc. S-a uitat la mine și calmă m-a întrebat pentru ce proiect am fost angajat. ”Kitlug” am răspuns. Uite este o masă liberă acolo, în mijlocul biroului. Stai acolo. Ea nu mi-a spus că la masa aceea mai stătea un inginer care în ziua aceea nu venise la lucru. În cele din urmă David Keini s-a împărțit cu mine: două sertare el și două sertare pentru mine. După câteva luni am primit o odăiță cu un birou singur și două scaune. Nu era loc de mai mult. A urmat o perioadă de călătorii săptămânale la Dimona, la Marea Moartă, la Mișor Rotem. Doar 13 ani! După proiectul de la Dimona aveam deja un nume și mi s-au dat să conduc de proiecte de proiectare și construcție.

După 21 de ani și 7 luni am părăsit I.D.C.-ul având în recordul meu zeci de mega proiecte în industria chimică grea, alimentară și farmaceutică ca: Mifalei Yam Hamelah,

Periclase, Arad Chemicals, Carmen Olefins, Deshanim, Teva, Abic, Galam, Midor Alexandria -Egipt, Turkembashi, etc. Mai sunt și alte proiecte și lucrări despre care nu pot să vorbesc: la Reactorul Atomic de la Dimona, Industria Aeronautica din Israel, Marina Militară, Ministerul Apărării Naționale, etc. locuri în care am dat din cunos- științele mele în inginerie.

La Baran am complectat încă 27 de ani de proiectare și pregătire de pre-projects și estimări de proiecte. La vârsta de 65 de ani, am fost chemat la directorul general, Zvica Ahrai, care m-a întrebat ce am de gând să fac după ieșirea la pensie. I-am răspuns că nu am nici o idee. Țin minte cuvintele lui: ”m-ași simți mai bine dacă ai fi continuat să te învârți printre picioarele noastre!” Și așa am continuat să lucrez ca salariat încă 15 ani!!

Dela 1961 până la 2015, timp de 54 de ani am urcat treptele meserii, ca salariat, de la muncitor la director de proiecte și mai departe la ”prorocie”. (pregătiri de estimări la creerea de noi industrii)

Când la vârsta de 80 de ani am fost chemat la director, ca să-mi sugereze că a venit timpul de a preda armele, eram satisfăcut de ceea ce am lăsat în urma mea, știind că nu am fost ”workcoholist” ci partener la construcția unei industrii israeliene, industria chimică. (care a dispărut în zilele noastre!)

PROZĂ

Curiozitățile mele

Ceasuri în toate camerele, uneori chiar doua sau trei. Nu contează ce ceas. Ne fiind colecționar nu contează decât mărimea. Pe pereți, pe mese, pe comode. Ceasuri pentru a ști cât e ceasul în fiecare moment. Eu dorm cu ceasul brățară pe mână!

Carnete de notări, blocuri de scris, caiete, tomuri de hartie. Cutii cu bilețele pe birou, pe mese, în bucătărie, unele cu lipici. Carnețele în mașină. Hârtie albă sau galbenă. Dar n-am avut niciodată hârtie cu antet. Cărțile de vizită de la serviciu, care nu m-au servit decât pentru a da inginerilor străini, se transformau în hârtie de notițe.

Tabele Excel pentru orice! Încasări, cheltuieli, comparații, statistici, planuri de excursii în străinătate, zboruri, hoteluri, în general lucruri care, după ce le-am făcut, nu mă foloseau la nimic dar sunt curios să le adun și să le am! Tabele!

La serviciu adunam informații din contracte vechi, de pe șantiere, din reviste, și pregăteam tabele care mă ajutau să pot aprecia costuri de lucrări, materiale, echipamente, fiind baza a ceea ce mi-a plăcut să fac: Cost Engineering! Când îmi trebuiau date constatam că sunt vechi și cică inutile. Dar eu le foloseam ca să primesc "order of magnitude,, și adapteam coeficienți luați "ab burtibus". (adică din burtă) Dece? Niciodată nu am avut ajutor dela "stăpâni" care au refuzat să mă înscrie la vreo asociație profesională, Nu am avut "șefi"! Am fost Șef al Departamentului de Cost, cu un angajat: Eu!

Am fost membru al lui „American Association of Cost Engineers” câtă vreme am plătit taxa de membru din banii mei. Am primit o diplomă

Fratele meu m-a întrebat: „Pentru ce ai nevoie?” Nu am știut ce să-i răspund. Orgoliu?!

Rezultatele lucrărilor de cost pentru industria chimică israeliană și în străinătate au fost foarte apreciate și eram căutat ca expert!! Până la 80 de ani. Pe urmă au uitat că exist. Sic transit gloria mundi!

Un „LUP SINGURATIC”.

Dialog pe marginea "frazologiei"

Marcel:

Mă adresez tuturor celor care cunosc limba Româna cu rugămintea de a se relata la refuzul meu de a accepta „frazologia goală” ca un cuplu de cuvinte raționale. (Chiar dacă frazeologia aparține unui demagog.) Explicația mea este atașată.

Mulțumiri tuturor,

Frazeologie

Încă nu am înțeles de ce se întrebuințează expresia:

„frazologie goală”. Deci:

Ideea este expusă prin fraze.

Fraza, care permite expunerea subiectului, a ideii, este formată din propozițiuni, care sunt coloanele de susținere ale frazei, cuvintele stând la baza propoziției, cuvinte care sunt cărămizile zidului din care se construiește propoziția, fraza, care expune subiectul ideii!

Și atunci, cum poate să fie o frazeologie goală când este plină de propoziții, cuvinte, litere, diacritice (semne gramaticale...)

Deci există frazeologie dar ea nu este... nudă!

Sper că am fost înțeles prin această concisă explicație.

22 mai 2019

Aida (filoloagă, poetă, scriitoare) răspunde, citez:

"Fraza este muzica limbii. Esența ideii, a sentimentului, forța lor.

Fiecare cuvânt capătă rezonanța numai dacă se alătură altora împreună cu care formează ideea, substanța comunicării.

Fraza poate tăia sau se poate dilua, dacă nu te atinge.

Așa avem Fraze fără esența.

Sau, vorba poetului, "înșirând cuvinte goale ce din coadă au să sune!"

Aida"

Din carnetul criticului nepartial.

În Israel și în România apare concomitent o revistă, odată la două luni, numită "Maximum".

În ultimul număr, din 1 Septembrie 2020, o pagină din revistă a fost consacrată tânărului poet israelian, de proveniența română, Marcel Lupu, cu o descriere a vieții poetului și o poezie dedicată prietenei Corona.

Am fost uimit de exactitatea biografiei scrise, probabil, de autor și a descrierii poetice a Coronei. Fotografia, cred, a fost inutilă căci, la cei aproape 86 de ani, din descriere reiese clar hazul poetului și cadența ritmată la care te poți aștepta chiar dacă nu citești poezia, pagina săltând între copertile verzi ale broșurii.

Aromele acestor zile grele de incertitudine, "ești infectat, nu ești infectat", plutesc oarecum peste toată opera ne publicată a

sus-numitului poet, ca un balast ajutător în nacela balonului care îl va ridica spre norii nemuririi.

În următorii câțiva zeci de ani poetul desigur se va desvolta și se va putea urmării cum versurile impetuoase vor deschide porțile intrării în veșnicia Pantheonului clasicismului modern. Astăzi oamenii trăiesc până...mor!

Optimismul contagios, rima aleasă cu cumpătare, verbul drept, varietatea subiectelor atinse, claritatea expunerii, îl încadrează pe poet pe pereții aulei, în nișa lui proprie!

Drumul până la Tel Reghev, unde toți se odihnesc în pace, va fi pavat cu lucrările sale nemuritoare!

Epilog

Marele diplomat, jurnalist, romancier, Neagu Djuvara, auzind una din poemele care i-au fost dedicate de M. Lupu s-a exprimat: "S-a născut un nou Ion Pribeagu?,,

Nu, stimate domn Djuvara, nu Pribeagu, nu Păstorel. Ei au fost Mari!

Eu nu sunt mare. Nici măcar lac. O baltă, da!

Ulterior mi s-a decernat "Premiul Ion Pribeagu" pentru poezie umoristică!

Din carnetul unui fost afemeiat

O doamnă matură este de preferat unei fâșnețe. Carnea fezandată este mai moale decât carnea proaspătă.

Nu am avut timp și răbdare să fiu pedagogul începătoarelor. Am preferat învățatele care știau despre ce este vorba.

Când trecea pe stradă o femeie „bine” mă întorceam să mă uit după ea. Spondiloza nu îmi mai permite.

O tânără turistă, franțuzoaică, ma oprit pe stradă și ma întrebat dacă știu adresa unui loc de dormit ieftin. I-am dat adresa călugărițelor Carmelite, din orașul de jos. Dece a crezut că nu înțeleg franțuzește?

Nu sunt misogin. Dar sunt unele femele pe care în momentul în care le văd, sau le aud, îmi taie pofta de femei!

De când cu Corona și interdicția de a ieși seara, nu mai merg cu prezervative în buzunar. Nu că așa fi avut ce face cu ele!

Am admirat blondele (originale), m-am ferit de brunete, roșcatele nu s-au uitat la mine, pe toate celelalte le-am iubit.

Nu am refuzat niciodată o femeie care ma rugat să fac ceva ce am putut. Unele au plecat nedumerite!

De ale tinereții:

Eram student. Am aranjat trei întâlniri cu trei fete în speranța că cel puțin una se va prezenta. Au venit toate. Le-am dus la cinema. Ele vorbeau și râdeau între ele. Le-am trimis acasă cu taxi și m-am întors pe jos căci nu mai aveam bani nici de tramvai.

Eram un grup de studente și studenți care ne-am suit până la Cabana Omul în Carpați. Am ajuns morți obosiți și după un sandwich cu un ceai ne-am culcat, perechi, perechi. Eram atât de frânt de oboseală că nu țin minte ce am răspuns fetei care mă chestionase dacă am vreo prietenă. Am adormit. Dimineața m-am trezit singur în pat. Ea era în alt pat.

Din carnetul unui hipohondru (Hypochondriac's notices)

Anul de grație 2020, ultima lună, mijloc de săptămână.

Analizele de sânge, urină, fecale, sunt relativ bune. Ce este aia relativ? Da sau nu!!

Am dosar cu toate radiografiile, CT-urile, angiogramele și cranial MRI, din ultimii 5 ani. Nu știu la ce sunt bune. Le păstrez ca la necropsie să aibă documente de comparație.

Oculistul mi-a spus că nu văd bine. Ne auzind bine ce mă întreabă îi răspundeam aiurea.

ORL-istul m-a încurajat: urechile nu sunt vinovate ci vârsta timpanelor. Eu sunt tânăr!

Reumatologul mi-a spus că nu am ce să căut la el. Trebuie să caut la mine! A glumit!

Internistul a explicat arsurile de pe esofag ca fiind produse de alcoolul băut.

Nefrologul mi-a cercetat rinichii și a declarat că hipertensiunea arterială e dela stress.

Psihiatrul a găsit că mi-am iubit părinții și ei m-au iubit pe mine. Școala nu m-a plăcut! Nici eu pe ea!

Stomatologul mi-a explicat că durerile de dinți, pe care le am, provin de la proteze.

(De ani de zile nici un implant nu s-a cariat! Doar se clatină.)

Radiologul mi-a explicat că în urma cercetărilor făcute și a înaintării științei medicinei cel mai exact diagnostic este cel pus de către patolog, necrolog. (post mortem)

Gastro enterologul mă va primii peste 9 luni. Până atunci voi fi în stress.

Neurologul e dus la specializare. Nervii mei sunt întinși ca o coardă de violoncel!

O bună parte din moștenirea mea s-a dus pe consultații. Le-am trecut în decurs de numai 8 luni pentru că le-am făcut în particular. La Kupat Holim ar fi luat 3 ani.

Concluzii:

Medicii specialiști pot ajuta să aline suferința. Dar vor bani. Cine nu se grăbește nu o să aibă loc de mormânt nici în nișele din pereții de beton.

Cea mai ușoară moarte este cea naturală.

Doar indienii au rezolvat, oarecum, problema arzând cadavrele. Nu aș bea apă din Gange. Apa din Gange e nepotabila.

Nepotabilă e și apa din Iordan căci este trimisă la Movil Haartzi și în Iordan e apă de canalizare.

Din carnetul unui paranoid

Nu umbra de om mă sperie ci faptul că nu știu a cui este.

Cândva, undeva, cineva m-a întrebat dacă îmi plac copii.

Ca un idiot i-am răspuns: da!

Cum astăzi totul este înregistrat, undeva, cândva, cineva, mă va scoate că sunt pedofil!!

Cum să știu că nu sunt eu cel care mă trădează?!

Eu respect frica pentru că ea te păzește de a avea plăceri în viață.

Oamenii curajoși sunt de fapt iresponsabili. Știu ei ce se poate întâmpla??

Cu știu că am îmbătrânit? Acum umplu rezervorul de benzină la două luni! Erau vremuri când umpleam săptămânal.

Marea are în ea ceva groaznic. Sute și mii de vapoare scufundate și zeci de milioane de înecați.

Viața mea a fost o improvizație, totul a fost făcut spontan, sau cu alte cuvinte, fără gândire.

M-am trezit la 85 de ani că nu sunt pregătit pentru viață. Pentru un anumit soi de viață. Viața în compania profitorilor care au uitat proverbul: „ Lăcomia pierde omenia!”

Așteptând la coadă timpul mi s-a părut o veșnicie. După 5 minute veșnicia a trecut. Îmi venise rândul.

Joc de cuvinte:

Despre scriitorii și poeții celebri se spune că erau "fustangii,,. Ei erau cu atât mai maloroși cu cât aveau mai multă ivaginație. (Sunt oameni ce cred că am greșit literele. Ei nu au imaginație!)

Din carnetul unui poet

Mica publicitate:

Dau picioare de vers și inimă de poet contra cap sănătos.

Am nevoie de rime și ritm între orele 2.00 și 4.00 noaptea. Idei am! Donatorul va fi răsplătit cu o epigramă.

Din cauză de faliment intelectual scot la vânzare rime de tot soiul.

Vând rime albe de calitate.

Dau 3 perechi de rime împerechiate contra idee de poezie satirică.

Caut ritm iambic. În ebraică nu există. La poeții de azi e greu de găsit.

De vânzare cu kilogramul ritm și rime uzate. De găsit la tarabele din Piața Viața Modernă.

Dau două trohee, alerte și dansante, pentru un iamb.

Prețuri reduse pentru epigrame cu subiect politic.

Caut subiect de epigramă politică adevărată. Politicienii de azi sunt caricaturi și caricaturile sunt greu de rimat.

Poet tânăr dorește să ajungă scriitor bătrân. Ce meserie practică îl poate salariza până atunci? Sfaturile pot fi trimise și prin whatsapp.

Monolog dialogat.

Situația este catastrofală! Nimeni nu iese din casă. Este interzis. Asta atinge artele. Sculptorii nu pot cumpăra marmora, pictorii nu pot cumpăra vopsele, poeții nu pot cumpăra rime... Da ce rimele se cumpără? Azi cumperi ”Dicționar de rime,, și gata. Există și dicționar de rime ”albe,, ?

Nu este nevoie căci poeziile de azi sunt o grămadă de cuvinte fără ritm, fără noimă, în care uneori poți găsi o idee care să le lege. Nimic nu este obligatoriu. Deci pot să scriu și eu? Roagă-te la Dumnezeu să-ți dea idei și un sponsor.

Mirosul de bătrân

De copil, îmi aduc aminte de ”mirosul de bătrân”. De fapt nu era altceva decât mirosul de haine ne aerisite, îmbâcsite, din stoffe de aba, de pulovere din lână groasă, de sudoarea celor care se spălau o dată pe săptămână și nu dădeau hainele la curățătorie. Ligheane de porțelan cu câni de apă la casele bogătașilor, găleți de apă cu ligheane de tablă la popor. Nu existau dușuri în case și lumea se spăla pe față la robinetul de la chiuveță, dacă aveau apă curgătoare!

Mirosul de bătrân a existat din totdeauna. În toată lumea. De necrezut.

Când vedem în filme eleganța zilelor din Evul Mediu, îmbrăcămintea bogată, plină de dantele și jabouri, volane de mătase etalate peste pieptare de catifea sau piele, nu trebuie să uităm că fabricile de parfumuri lucrau ore suplimentare pentru ”eau de toilette,, care să atenueze mirosurile grele a lipsei de igienă. Sub faimoasele peruci albe, păduchii jubilau.

Nu erau closete cu vase WC și apă curentă. Lumea se urina și își făcea nevoile pe stradă, iar din closetele închise ale nobililor din castele, gaura din podea dădea în curți sau pe stradă. Epoca de aur! Cabana din fundul curții construită peste o groapă deschisă mai există și astăzi la periferiile orașelor și în satele din Europa, Asia și America.

Săpunul are o istorie tot atât de lungă ca și istoria modei sau poate mai lungă. Dar igiena personală și săpunul nu au mers împreună, ci în defazaj sau în cel mai bun caz în paralel.

În țările reci ”mirosul de bătrîn,, există și va persista cât lumea. În țările calde rămîne ca ”miros de sudoare” sau ”transpirație”. Trăiască deodorantul!

5 Septembrie 2020

Ovidiu

(Publius Ovidius Naso - poet de al nostru, constănțean)

Când am fost la Constanța m-am hotărât să cer părerea marelui poet asupra stilului meu de scris.

M-am oprit în fața statuii, am scos din buzunar foile de hârtie și am început să declam poezia „Marea Neagră” pe care o scrisesem încă în anii secolului trecut adică prin anii 1990.

Ovidiu, stătea în picioare cu toga căzută în falduri largi, piciorul stâng puțin mai înaintat, cu bărbia parcă sprijinită în palmă, privindu-mă de sus, serios. Eu la picioarele lui, citeam versurile cu intonație așa cum credeam că se cere de la un tânăr poet. (sunt cu cel puțin 2000 de an mai tânăr decât el)

Văzând cu câtă atenție mă ascultă, am hotărât pe loc să continui ai recita încă o poezie, de data aceasta ceva mai ușor, „Norii” și am strecurat și o epigramă. Parcă a murmurat ceva dar, din cauza mașinilor care treceau și a muzicii din barul de peste drum, nu am înțeles ce spune. Am plecat puțin dezamăgit și mi-am reîntors capul spre el când am ajuns la colțul străzii Traian. Stătea ca mai înainte, în mijlocul pieții, tăcut, îngândurat, privind în jos spre locul în care stătusem câteva clipe mai înainte.

Și atunci am înțeles versul lui Eminescu: „Nemuritor și rece”!

8 Iulie 2020

Scrisoare deschisă iubitorilor de oameni

Dragii mei,

Pe meleagurile acestea, au fost scrise scenariile celor mai fabuloase piese de teatru a tuturor timpurilor. Abraham, Moise, Iisus, Mahomed, au jucat pe scena aceasta, fiecare la timpul lui, fiecare cu textul lui.

Aici s-au inventat sau scris, sau refăcut, textele cele mai teribile, cele ce vor aduce ura, vrajba, desbinarea între popoare: religiile!

Biblia, Vechiul Testament, Noul Testament, Coranul, au început prin a iubii pe Cel de Sus și pe aproapele tău, dar au devenit săbii în mâinile profitorilor religioși și, în numele lor, păgânii au omorât evrei apoi creștini, creștinii au făcut cruciade, Inchiziția a ars evrei, iar în zilele noastre musulmani se prefac în bombe umane careucid indiferent de loc, sex, naționalitate sau rasă.

Abraham - din Mesopotamia, păgân irakian trecut la monotheism a fugit în Cnaan, astăzi Galil, devenind primul evreu!

Moise - din Egipt, fiul unei evreice crescut de fiica Faraonului, a fugit din Egipt ca să se reîntoarcă, bătrân, pentru a scoate evreii și să-i aducă în Iudeea.

Iisus - din Iudeea, evreu care nu a suportat comportamentul Cohanimilor corupți și a vrut să aducă schimbări în religie.

Mahomed - din Mecca, comerciant arab, din triburile monoteiste dar care n-a fost evreu și care 600 de ani după Iisus, a devenit profet în numele aceluiași Domn al lui Abraham, Moise și Iisus!

Legende spun că în regiunea asta s-a produs o crimă abominabilă și evreii au conspirat cu păgânii romani să ucidă pe Iisus, cel care a propovăduit iubirea între oameni.

Așa am ajuns în anul 0. Anul Nou nu are nici o legătură cu asta.

Lumea creștină sărbătorește această moarte și înviere tocmai de Paștele evreiesc, Pesah.

Sărbători fericite!

Zi de sărbătoare

Omenirea a fost construită pe principii. Principiile au distrus omenirea.

Ziua de Luni nu este ca celelalte zile. Fiind zi de sărbătoare toată familia este la mine. Fiul, Roni, soția lui, Michal, nepotul de 4,5 ani, Ilay, și nepoțica de 1,5 ani, Ella.

După o dimineață de chef pentru copii, pe biciclete, pe strada goală de mașini, eu pregătesc prânzul cu sarmale în foi de viță, pasta cu sos bolognese și brânză parmezan.

Ne-am așezat în jurul mesei și în față am pe nepotul care exprimă numai fericire la vederea castronului de paste și a parmezanului.

Până aici. Mama lui îi pune în farfurie paste și îi adaugă sos bolognese!

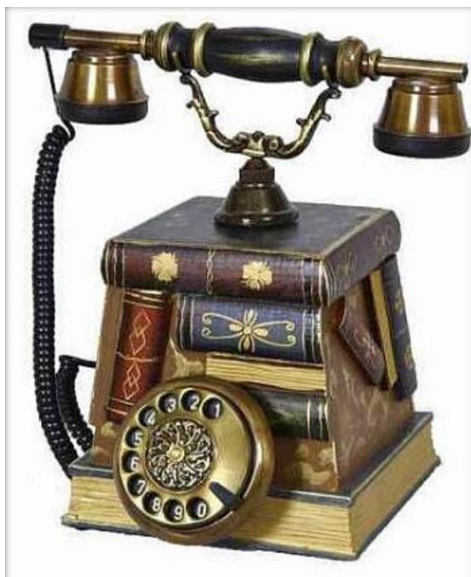
Nepotul roagă frumos paste fără sos. Mama spune să mănânce cu sos. Nepotul spune că nu îi place sos. Mama spune că sosul are carne și este mai sănătos. Nepotul spune că nu îi place cu sos. Mama spune să mănânce cu sos. Nepotul declară că îi este tare foame și sosul nu îi place. Mama spune că dacă îi este foame atunci să mănânce. Nepotul nu vrea cu sos. Mama spune

cu sos sau nu mânca. Nepotul spune dar îmi este tare foame!
Mama spune sau cu sos sau nu mânca! Nepotul plânge. Mie
foame! Mănâncă!

Din spatele scaunului unde s-a ascuns nepotul, plângând în
hohote, spune că îi este tare foame. Mama spune că om
flamând mănâncă!

Eu am băut un pahar cu apă, m-am ridicat și am ieșit pe terasă.
Auzind că discuția continuă, am intrat în dormitor fericit că nu
mai trebuie să cresc copii dar nefericit pentru nepotul meu.

Fusese o zi de sărbătoare. Dimineața fusese cu chef.
La prânz principiile sau instalat și au distrus plăcerea.

29 septembrie 2020

Leonardo da Vinci

Nu numai că Leonardo da Vinci era un novice în ale religiei ebraice dar nici măcar nu a catadixit să studieze în profumzine tema picturii "Cina cea de taină" ("The last supper").

Tabloul reprezintă ospățul din ultima seară de Pesach (Paștele evreiesc) și pe masă se văd bucăți de pâine, sau pite dospite groase (deci nu erau matzot!).

Iisus era încă evreu, religios, ca și toți discipolii Lui, deci e vorba de defăimare sau de lipsă de respect față de Mântuitor și de mării Apostoli? Mai degrabă neștiință.

Sau scris cărți despre această pictură murală și nimeni nu a băgat de seamă? Ba da, dar acest amănunt a fost trecut sub tăcere de către toți cercetătorii pentru a nu zguduia credința bunilor creștini și vizita la Biserica Sfânta Maria Delle Grazie din Milano. Așa se scrie Istoria!

Sunt sigur că se vor găsi cunoscători care vor spune că eu vorbesc prostii, că pe vremea lui Leonardo nu erau cercetători ai istoriei culinare și deci nu avea de unde să ia informații. Dar le atrag atenția la farfuriile de porțelan fin cu email albastru care pe vremea lui Iisus erau la dispoziția tuturor...

Concluzia este că pictorii din epoca aceea pictau din imaginație, așa cum se pot vedea și din costume sau elemente arhitectonice nepotrivite acelor locuri și vremuri. Sau poate că așa arătau matzot pe vremea aceea și atunci eu am greșit.

7 Februarie 2021

În ultima vreme, din cauza Coronei, văd filme aproape unul după altul. Astfel îmi umplu timpul și îmi ”îmbunătățesc cultura,, (sâc!)

Analiza secvențelor din toate filmele americane Stereotipe fără de care filmul nu este film american:

La plecare, venire, întâlnire, despărțire, ei se uită unul la altul, se apropie sau se depărtează, și el îi spune: ”I love you”. Ea răspunde: ”I love you, too!,,. Sau invers. Dacă s-au sărutat lung, fac patru pași și se uită înapoi.

Dacă sunt în pat, ea își pune capul pe pieptul lui. Așa se doarme mai bine.

Berea se bea numai din sticle. Și femeile ciocnesc gâtul de la sticlă.

Polițiștii, detectivii și avocații beau în baruri, beau mult și conduc mașina acasă.

În toate filme de acțiune, sau populare, sau cu cow-boy:

- ...el intră în cameră. Se așează la masă. I se pune în față o farfurie, care arată ca o tocană, sau fasole gătită, sau supă, apucă furculița sau lingura cu mâna stângă, în general, ca pe o lopată, o înfinge în mâncare și o duce la gura larg deschisă cu un gest larg înghițind parcă și lingura. Nehămesit.

- Țigara se ține sau între degetul mare și arătător sau între trei degete și din ea se ”suge,, fumul.

- Toți artiștii și artistele conduc mașini de mare viteză, camioane grele, cu tracțiune (schimbător de 7-8 viteze), bărci de sport și vedete rapide și unii chiar elicoptere, dacă este nevoie. Virajele se iau cu 120 km/oră , la 90 de grade și din

cauciucuri iese fum. La urmă mașina este distrusă și iau foc încă 3-4 mașini. Nu știu cum ajung acasă.

- Pentru orice artistă sau artist mersul pe acoperișuri și săritul de pe o casă pe alta e un lucru de zi de zi. În marea majoritate chiar se fuge!

- Orice polițist sau detectiv se reîntoarce în apartamentul lui și după ce își arunca pălăria, se duce la bufetul pe care stau zeci de sticle, își toarnă o jumătate de pahar de wiskey și pune revolverul în sertar. În general salonul e imens și mobila este elegantă și de bun gust. După buget...

- La poliție Șefii de Circumscripție sunt femei. Detectivii îi răspund cu "Yes boss,.". Cel puțin un detectiv este asiatic, de origine chineză, coreană sau japoneză. Comandanții poliției sunt afro-americani.

Președintele Americii este negru.

În filme din înalta societate:

- Casele sunt adevărate castele cu grădini imense și porți din fier forjat și cu șosele de acces străjuite de copaci imenși. La casă se ajunge pe scări semi circulare. (cu sau fără lei)

- La masă, farfuria este adusă prin partea dreaptă. Mănuși albe. Tacâmul este luat cu nonșalanță, ridicat peste farfurie, apoi cu coatele strânse lângă corp se ia o fărâmiță de legumă și, cu privirea la comeseni, se introduce bucățița între dinții de porțelan alb și se retrace furculița înainte de a închide buzele.

- După masă bărbații se retrag, pentru coniac și țigară și încep să discute lucruri despre care nu vom ști nici odată ce, căci nu se mai filmează...

- Țigara, dacă nu este de foi, se aprinde dela bricheta unui alt fumător care este mai iute în mișcări.

- Dacă țigara este de foi se aprinde îndelungat și cu o privire gânditoare, așezat într-un fotoliu de piele, cu un coniac alături.

- Cuvintele ”shit,, și ”fuck off,, se repetă la fiecare a doua frază. High society!

- Ele beau wiskey din pahare groase de cristal. Peste tot sunt pahare de cristal pentru wiskey.În sertarele tuturor funcționarilor, a polițiștilor, a prostituatelor.

- După duș ea se șterge lângă pat, își aruncă prosopul sau halatul pe jos, și întră în pat goală. La picioarele patului se găsește un capot străveziu.

- În general cineva va suna la ușă și ea se va da jos din pat în combinezon!

- În unele filme ea se ridică din pat cu sutien! Restul nu se vede.

Concluzia:

Scrierea unui scenariu pentru astfel de filme este o problema de ”cut and paste,, ca și editarea. Problema este să găsești alt titlul pentru același film.

Pagina aceasta nu este critică cinematografică sau de TV ci rezultatul indirect al Coronei.

Voi trece să văd filme românești!!

1 Ianuarie 2021

Aida,

Ești profesionistă, ai cărți, piese de teatru, ai fost profesoară de literatură.

Voi, literații, scriitorii, vouă veșnicia!

(Iar eu mă mulțumesc cu: Quod licet Iovi non licet bovi!)

Uneori recitind din volumul tău "Vitrării" îmi este rușine de banalitatea mea, de sărăcimea vocabularului meu, de lipsa de imaginație poetică.

Adevărat că cei 60 de ani de cultură Ebraică au avut altă pondere față de cei 25 de ani de Romanizare! Dar ne fiind născut și învățat în Israel, am rămas chel și de aici și de acolo, din toate părțile.

Înclinația mea a fost și este spre ironie și satiră ca și apropierea mai mult de Natură decât de Romantism.

Spiritul de a critica a fost și este mai puternic decât de a adula. Deaceea epigrama a fost preferata mea.

Cu toate acestea, când în urmă cu mulți zeci de ani, în tinerețe, am încercat să citesc "Catch- 22" am aruncat cartea din mână! Nu am fost în stare să suport stilul lui Heller așa cum și Faulkner nu mi-a fost agreabil. Pe vremea aceea era Coșbucian, Călinescian, iar Arghezi mi se părea modernist exagerat!

Eram un ignorant? Nu. Eram lipsit de orizonturi. Tinerețe comunistă.

O mulțime de poezii, schițe, epigrame, texte pentru spectacole au rămas în România și s-au pierdut. Altele, scrise în Israel, nu le-am păstrat.

Ele ca și cele rămase în sertar sau în computer, nu mă fac ”scriitor”.

Astăzi sunt un bătrân care scrie fără rușine ca și cum asta este meseria lui! Nu-i meserie, este necesitate!

N.B.

D-nul Gen.(ret) Mihail Ionescu în România (prieten prin corespondență) și editorul Teșu Solon în Israel susțin că ar trebui să scot o carte cu poezii, proză, umor, anecdote. Nu sunt în stare să aleg și nu am un profesionist să mă ajute. M.

Geografia. Sau mai degrabă pseudo geografie!

De copil mi-a plăcut geografia. Dacă la școală am primit vreo notă de zece sau ”foarte bine” am avut-o la geografie. Căutam hărți și mă uitam pe ele ore întregi. Nume de orașe? Uitam numele mătușilor mele dar nu nume de orașe. Țări, State, nu mai vorbesc.

Multă vreme am înghițit tot felul de declarații și îmi tot spuneam ”iartă-le Doamne păcatele” auzind ineptii legate de locuri, dar astăzi spun ”stop”. Am ajuns la vârsta la care îmi pot permite să mă uit în ochii oricui și să îi spun că nu știe ce vorbește.

Ați auzit desigur, în Israel, despre ”Mizrahim” și ”Edot Hamizrah”. Cine sunt numiți așa? Marocanii, Tunisienii, Libienii, dar mai ales Marocanii! Fals în acte publice, minciună sfruntată, furt de identitate!

Mizrah înseamnă Răsărit!

Marocanii sunt Apuseni! Cei mai Apuseni dintre toate Edot Hamizrah! La marginea de Apus, sau mai precis, în Nord-Vest-ul Africei! Mai Apuseni decât Germani, Cehi, Slovaci, Polonezi, Români. Familiile Dery și Ben Izry nu s-au născut la Petropavlovsk.

Adevărații ”mizrahim” sunt cei născuți în: Siria, Irak, Iran (Persia), India, chiar și Rușii! Nu mai vorbesc de Birobidjan! China este o altă lume. Marocanii sunt ”Mizrahim” doar pentru Brazilieni și Argentinieni!

Marocanii sunt ”Mizrahim” așa cum eu sunt Marocan!

27 Mai 2021

Înclinații

Biografie? Nu. Autobiografie.

Există o vârstă la care oamenii încep să-și facă summa summarum adică se uită înapoi și se întreabă: Dece? Unde sunt? Cum am ajuns aici? Răspunsul sau răspunsurile sunt subiective.

Eu vreau să-i ajut pe ce ce nu știu de unde au venit și le este neclar ce s-a petrecut cu ei. Oamenii au înclinații pentru ceva. Este adevărat că nu întotdeauna oamenii au urmat calea înclinațiilor și conjucturile au dus la deviații, uneori neașteptate, dar în general procentajul îndeplinirilor este concludent. Chestia cu conjuctura o voi detalia când voi da ca exemplu pe fratele meu, destinat să fie stomatolog dar este un eminent electronist! Merg mai departe și sunt gata să dau exemple.

Prietenul meu, violonistul Varujan Cozighian, mai mult ca sigur că a avut înclinație spre muzică. Violonist de clasă mondială!

Sora lui, Aida Hulubei, a scris cărți, piese de teatru, poezii, având înclinații pentru literatură. Profesoară universitară.

Un alt membru al clanului Cozighian, Paul, a plecat pe câmpiile fotografiei, a regiei, având înclinații spre înregistrarea vieții.

Dar să mă reîntorc la mine. Eu nu am avut înclinații. Eu am fost drept și ca un adevărat plop (cam scund) m-am înclinat după cum a bățut vântul. Copilăria și o parte din tinerețe au stat sub semnul celui de al doilea Război Mondial și apoi a invaziei ruse în drum spre Berlin. Învățătura și educația a trecut prin schimbări și crize, dela sistemul francez la sistemul sovietic. O.K.

Deci s-au deschis noi ramuri de învățatură: Liceu Tehnic de specialitate, care califica tehnicieni și maeștri, în locul Școlilor Industriale care scoteau muncitori calificați. Facultăți noi, cu specialități diverse. O lume nouă!

Și în această lume nouă am picat eu care nu știam ce vreau. Fără înclinații, fără aspirații, fără îndrumare dela părinți. Ei vroiau ca eu să învăț! Liceu real? Nu eram pregătit sufletește. Vroiam ceva legat de desen tehnic. Deci când am auzit că în clădirea unde învățasem la Gimnaziul Unic de Pescari (nu avea nimic comun cu pescuitul!) se deschide Școala Medie Tehnică de Lucrări Hidraulice (sub auspiciul Canalului Dunăre-Marea Neagră) m-am înscris fără nici o ezitare. Pe părinți i-am informat la prânz între felul întâi și felul doi. Întrebarea tatălui meu a fost când începe școala. Părinții mă cunoșteau și erau mulțumiți că mă duc să învăț ceva practic.

Iată-mă înclinat. Înclinat spre tehnică. Eu care crezusem că nu sunt înclinat în nici o direcție.

Hidraulica se acupă cu tot ce este fluid dar ocupă un volum incompresibil. Nu cred că cineva în lume a dat o explicație mai concisă pentru această știință. O.K. Era deci normal ca la terminarea liceului și primirea Diplomei de Tehnician în Hidraulică să mă înscriu la Facultatea de Hidraulică. Dar viața...

Începutul anului școlar era la câteva zile după examenul de admitere și numărul candidaților pe fiecare loc în facultate era enorm. O examinare rapidă a listelor de candidați a arătat că Facultatea de Instalații și Utilaj de Construcții, secția de Utilaj, are cel mai mic număr de solicitanți. Deci eu mă înscriu la Utilaj de Construcții, facultate mecanică "par excellence" iar

hidraulica va aștepta încă 5 ani. Înclinație? Căutați la Turnul din Pisa!

N-am apucat să termin facultatea ca mecanic și depunând acte să emigrezi am fost exmatriculat exact când trebuia să depun lucrarea de diplomă.

Ne având diploma, cu acte depuse pentru emigrare, nu sunt primit la nici un loc de lucru. Deci m-am căsătorit! A fost cel mai bun lucru pe care l-am făcut în viața mea. Amândoi, ea doctor în medicină și eu nimic, am trecut 3 ani de așteptare până am reușit să emigrăm. Am lucrat o vreme ca maestru în construcții plătit ca muncitor. Încă o înclinare? Periodică.

Emigrarea. Țară, limbă, obiceiuri, oameni. N-ai cum să te înclini! Te înconvoi. Sau te frângi. Verticalitatea și elasticitatea, o poți recupera numai prin voința de a te adapta. Ești printre evrei israelieni.

Am ieșit vertical, elastic, cu înclinații spre alte meserii care nu erau scrise în repertoriul teatrului vieții mele. Poate erau scrise dar eu nu le citisem. Muncitor la Dagon, tehnician de betoane la Technion, maestru de întreținere în industria chimică! Industria chimică îmi va umple următorii 34 de ani din viață. Proiectare!

Anul 2000. Prorociri că va fi Sârșitul Pământului! Bull Shit! La 65 de ani mă apuc de o nouă meserie aceea de estimator de bugete pentru noile industrii chimice. Timp de 15 ani suplimentari sunt plătit ca salariat până la vârsta de 80 de ani când directorul întreprinderii mi-a spus: "Nu, ajunge?" M-am aplecat (nu m-am înclinat) zâmbind și i-am răspuns: "Cum spui." Și iată-mă pensionar la 80 de ani. Și ce facem acum?

Până aici nu am amintit deloc înclinația mea spre artă.

Încă în liceu am apărut într-o scenetă ca artist principal. Ca student am scris sute de poezii, ("opere" care s-au pierdut odată cu emigrarea), am apărut de zeci de ori pe scenele teatrelor studențești cu texte scrise de mine, și o apariție scurtă la Televiziunea Română.

În Israel, am avut apariții timp de 16 ani în spectacole de amatori.

Dar mai ales înclinația de a scrie versuri. Rimele m-au însoțit peste tot. Seara înainte să adorm rimez idei, propoziții sau fraze, pe care le uit imediat, înainte să apuc să le însemn. Cu toate acestea de câte ori am avut ocazia, am scris versuri, pentru prieteni sau versuri satirice la adresa unor politicieni, epigrame și catrene în limba română sau ebraică.

Povestea unei poezii

Când m-am pregătit să plec din România am trimis fostei mele iubite și prietene, Nineta Corciu, o cutie de carton cu tot cece scrisesem de când am fost în liceu până în August 1960. Erau acolo caiete, foi, notițe, scrisori și peste 100 de poezii.

În Decembrie 1960 Nineta s-a căsătorit și a lăsat cartonul la o rudă de a ei din Brăila. Venind la Constanța în vizită cu soțul ei, Nineta mi-a povestit că ruda a citit toate hârtiile (nu avea televizor!) și a telefonat să-i spună că "tânărul tău prieten are talent". De atunci urmele cutiei de carton s-au pierdut.

Între alte poezii a fost și poezia "Un val iubește o stâncă" (1952/1954). Începutul a fost conceput la poalele castelului Șuțu din Constanța unde valurile se izbeau cu putere de stâncă pe care era construit castelul. Titlul ei m-a urmărit toată viața iar anul acesta am căutat să o rescriu.

Mi-au luat câteva luni să încerc să reconstitui poezia și recunosc că actuala versiune este departe de frumusețea originalului care fusese scris în decurs de 2 ani și terminată într-o noapte de disperare că adresanta nu mă iubește!!

Azi am închis cercul.

8 Octombrie 2019

Un val iubește o stâncă

*Poezia originală cu același nume, scrisă în 1954,
s-a pierdut în România în 1960 undeva la Brăila.*

Un val iubește-o stâncă. Ea-l respinge.

Dar el se va întoarce tumultos
Îmbrățișând-o cu puteri crescânde
Spărgându-se de stâncă sgomotos.

În aer stropi de apă, ca o spumă,
Ca diamantele-n lumină stălucesc
Dansând, cântând, parcă ar vrea să spună:
Tu vezi, de atâția ani că te iubesc.

Dece refuzi a mea îmbrățișare?
Ca sloi de gheață ce nu se topește
Mă lași s-alunec înapoi în mare.
Nu vezi în mine cel ce te iubește?

Privit de sus, ca-ntro acuară,
Apare liniștit. El clipocește
Și-nbracă poala stâncii cu dantelă
Ce-n soarele de vară strălucește.

S-a depărtat din nou și iar se-ntoarce
O undă ondulată, albăstrie,
Împrăștiind pe fața apei arce
Ce-o înconjoară iar, cu măiestrie.

Dar stânca rece parcă nu îl simte.
Nu vede valul care o iubește,
Nu-l lasă să-nțeleagă că-ar consimte
S-audă glasul care îi vorbește.

Trecură ani și valul încă-ncearcă
În inima de piatră să pătrundă
Și toată energia o descarcă
Sperând ca stânca rece să răspundă.

Din piatră parcă se aude-o voce
Ca un ecou ce iese dintre maluri
Cu înțelesuri grele, echivoce:
”Mai sunt în mare multe alte valuri...,,

Mai/Octombrie 2019

Titlul face pe Om

A trecut vremea când haina făcea pe om. Azi titlul contează.

Preafericitul Patriarh

Preacuviosul Episcop/Mitropolit

Preasfântul Monah

Precurvitul Prim Ministru

Domnu' Doctor, Domnu' Inginer, Domnu' Profesor...

Prostituata nu e curvă, e Doamna Insoțitoare!

Astăzi nu poți fi "cineva" dacă nu ai pantalonii rușiți și Tee shirt gri murdar, nebărbierit de 3-4 zile, cu o alură de cerșetor, dar cu aer nonșalant. Chiar cu frac sau smoking ești nebărbierit. Cel puțin o mână, pieptul și gâtul trebuie să fie tatuati colorat.

Ea are mai multe rupturi la pantaloni decât stofă, un umăr desgolit de parcă a fost violată înainte cu 10 minute și părul cât mai lung, încâlțit, unsuros. Inele în urechi și prin buză, cu o perlă înfiptă pe nas o fac să pară din insulele Polineziene. Un șarpe tatuat pe umăr sau sub decolteul adânc... Dar e "IN".

Natura lichidă

Din ocean aburii se ridică spre cer acumulându-se în nori care se preling pe pantele munților și lasă picăturile de apă să se strângă în șuvoiul de apă țâșnind printe pietre...

...și iată șuvoiul de apă ieșit dintre pietre, se prăvălește ca torent în munți, devine pârâu care se varsă în râulețul din vale și de acolo ca râu spre marea ce se leagă de ocean. Din ocean aburii se...

Totul e clar.

Neclar este de ce se spune că în Natură nu există Perpetuum Mobile!

9 noiembrie 2020

Maturitate

Cum am ajuns la concluzia că mă maturizez.

Cu toate că am trecut de vârsta de 80 de ani am încercat să mă comport ca un puștac de 37. Am vrut să urc pe scări în fugă. La treapta a 8-a nu mai răsufлам.

Gimnastica de dimineața, bicicleta, foarfeca, rotații ale bazinului și îndoitul picioarelor le fac stând întins în pat. Nici o problemă. Mai greu este când trebuie să mă dau jos din pat!

Gândul că trebuie să-mi caut ochelarii mă sâcăie. Nu că nu văd. Ci că uit unde i-am pus.

Am întrebat doctorul dacă pot primii medicamentele ca sirop înloc de pastile de rupt în dinți. Du-te și explică-i că nu întotdeauna se rup pastilele și că protezele costă mai scump.

Când întorceam capul după o ”domnișoară” aveam un zâmbet pe față. Acum nu numai că nu pot întoarce capul dar dacă încerc mă screm de durere.

A fi matur e chef. Nu numai că pot merge îmbrăcat ca un golan dar nimeni nu se uită la mine. Arăt ca toți alții!

Ziceri

Eu respect frica pentru că ea mă păzește de a avea plăceri în viață.

Marea are în ea ceva groaznic: Sute de mii de bărci și vapoare scufundate și zeci de milioane de înecați.

Viața mea a fost o improvizație, totul a fost făcut spontan, sau cu alte cuvinte, fără gândire.

Așteptând la coadă timpul mi s-a părut o veșnicie. După 5 minute veșnicia a trecut. Îmi venise rândul.

Se spune că cea mai veche profesie este prostituția. Nu e adevărat. Prostituția nu ar fi apărut dacă nu exista politica!

Nașterile sunt o nenorocire. Dacă nu erau nașterile nimeni nu mai murea. Deci **Natalitatea** este fatală. Ea aduce mortalitatea!

”Dacă te întorci din drum n-o să-ți meargă bine” spunea o vorbă veche. Nu e adevărat. Dacă nu mă întorceam din drum n-ași fi găsit că am uitat aragazul aprins sub oala de supă.

Dimineața umbra este mai lungă decât la prânz. Cu toate că în oglindă eu am mereu aceeași statură indiferent de oră!

Oamenii care duc o viață sedentară trăiesc un secol, atleții mor tineri!

Nu am auzit că cineva a scris că e mai bine să fi bătrân sănătos decât tânăr bolnav!

Dacă ochelarii de citit aveau telefon erau mai ușor de găsit.

Vorbind serios, ce atrage mai multă atenție: Humorul, Gluma sau Ironia?

Pentru a fi ”politically correct” trebuie să nu te ocupi de politică!

Motto: Unde sunt frumoasele zile din Aranjuez- Don Carlos (Schiller)

De când am ieșit la pensie îmi ajut soția cu ale casei:

- Pregătesc mâncare, soția mănâncă.
- Schimb cearșafurile, ea doarme în ele.
- Termin de curățat în salon, soția vine din grădină cu noroi.

Unde sunt frumoasele zile când totul era invers??

Există urâțenie frumoasă dar și frumusețe hidoasă.

Civilizația nu poate exista fără oameni. Un elefant dresat nu e civilizat!

Dacă lucruri nu se întâmplă trebuie să faci să se întâmple.

Ori unde este sărbătorit un învingător, există un înfrânt care plânge.

Nimeni cu plângeră cu învinsul.

Dacă ești om drept, muncitor, prietenos, poți deveni multimilionar cu o singură condiție: cineva trebuie să-ți lase milioanele moștenire.

Despre scriitorii și poeții celebri se spune că erau ”fustangii,,. Ei erau cu atât mai ”maloroși” cu cât aveau mai multă ”ivaginație”.

Sunt unii care au crezut că am greșit literele! (Ei nu au imaginație!)

În momentele libere încep să mă gândesc, să-mi frământ muntea, să mă întreb întrebări grele, dar în ultimii 66 de ani am fost atât de ocupat că nu am găsit timp liber să gândesc...

Am fost foarte surprins când am descoperit că dacă speli tacâmurile imediat după ce ai terminat de mâncat, chiuveta va fi curată și goală!

Care este diferența între ziua de ieri, azi, mâine? Numele zilelor!

Când se petrec lucruri neplăcute se spune:”Cherchez la femme”. Nu e adevărat. Am pierdut toți banii la poker și eram numai bărbați!

Din ziua în care au găsit la mine colesterol nu mă mai ating de grăsimi animale. Am încetat să strâng mâna la oameni obezi.

Sunt oameni care m-au uitat, dar își vor reaminti când o să aibă nevoie.

Unde a fost un munte de promisiuni a rămas un morman de minciuni.

”Toate drumurile duc la Roma!” În afara celor care pleacă din Roma. Verificat!

Satira nu este humor. Humorul nu omoară!

Eu râd cu toată seriozitatea posibilă.

La furnică cerul începe la înălțimea de 2 centrimetri. La oameni cerul este peste nori. Unde începe cerul fluturelui?

Pentru că dragostea este monotonă, e nevoie de a iubii cât mai multe femei.

Eu nu am probleme de memorie. Uit pur și simplu.

Nu aveți ideie cât este de obositor să gândești când nu ai la ce.

Girafa este urâtă dar are un mers elegant. Sunt femei cu mers de elefant.

Partidele politice de azi sunt caracterizate prin adunătura de oameni care nu au nici o legătură ideologică.

Râzi atâta vreme cât trăiești. Pe urmă – uită de asta.

Omul a fost creiat să inventeze toate invențiile cele mai groaznice pe lume.

Omenirea se bazează pe principii. Principiile distrug omenirea.

Când eram copil spuneam că un kilogram de fier este mai greu decât un kilogram de paie. Este știut că fierul este mai greu decât paiele! Dece fratele meu îmi spunea că sunt idiot?

Politica. În momentul în care mi-am dat seama că nu știu ce este politica m-am oprit din a o critica mai ales când m-am convins că nici politicianii nu știu ce este!

Nu luați lucrurile "for granted", așa cum le auziți: "A lua masa". Am încercat, era grea și m-am ales cu câteva cucuie și contuzii.

Este Vineri dimineața. Beau cafeaua pe terasă. Câinii și-au scos stăpânii la plimbare. Au amușinat, au ridicat un picior și acum sunt gata să elibereze stăpânii de leșă.

Probabil sunt un TRIUNGHI care încearcă să se înscrie în CERCul literar dar IPOTENUZELE mele nu au ajuns la LUNGIMEa necesară. Și nici UNGHIUL de vedere...

Istoria nu este ziua de ieri și nici zilele trecute, ci este vorba de anii trecuți descriși de cineva care aude poveștile altora.

Dece nu spui nimic când vorbești?

Ochii tăi vorbesc când tu taci.

Tăcerea ta se aude până departe.

Ubi bene ibi patria.

Ubi patria ibi panis.

Ubi panis ibi unctum.

Ubi unctum on panis ibi mel.

Nu contează adâncimea medie a apei în care te-ai înecat.

Nu vreau să fiți șocați

Dar din totdeauna bucătarii șefi au fost și sunt bărbați!

De vrei sau de nu vrei astăzi bancherii sunt... femei!

Arhitecții au uneori înclinații artistice.

Au reușit bine cu Turnul din Pisa care este și artistic și înclinat!

Când cineva spune că duce un mod de viață care îl îndepărtează de moartea naturală, nu înseamnă că duce o viață normală, sănătoasă, liniștită, ce prelungește durata vieții, ci înseamnă că se pune în pericol pericol zi de zi și **nu va muri de o moarte naturală!**

POEZII

Scoase

ca

din

mâncă

Motto:

Mi-au căzut din mânecă strofe și cuvinte.
Așa se întâmplă când nu ești cuminte.
Degetele-și fac de cap pe claviatură
crezând că așa se scriu fraze de literatură.

Volumul are capacitatea de a cuprinde, în interior,
exteriorizările autorului

Uneori este greu să te lupți cu orgoliul

Nu-i nici o scamatorie
Ca să scrii o poezie
Dacă ai câteva rime
Chiar când n-au ce să exprime!

Elucbrațiile mintale sunt numite astăzi poeme

(vezi poezia modernă)

Ştafeta

S-au dus mentorii mei

Ion Pribeagu a murit
Şi-un singur lucru n-a împlinit.
Să-i dea ştafeta lui Marcel
Să scrie cum scrisese el.

Şi-atunci Marcel s-a aşezat
Să copieze a-ncercat
Dar fiindcă nu a reuşit
La ”clasice” el a sărit.

Aici găsit-a pe Coşbuc
Ce sta în cuibul lui, un cuc,
În stilul care el scria...
Dar greu e de al copia!

La Topârceanu a apelat:
”Georgică, pentru c-ai plecat...”
”Şi ai luat cu tine-un geamantan”
”Noi epigoni, tu un Titan...”

”Ne laşi să luăm din al tău stil?”
Eu m-am rugat ca un copil.
El ce fuse şi ziarist
Ce-a scris şi vesel dar şi trist

De sub copertă m-a privit
N-a râs, dar parcă mi-a zâmbit,
Și mi-a răspuns, așa, din goană:
”...rămâi sănătoasă cucoană!”

30 noiembrie 2021

Vizita la Constanța

La locul meu natal m-am reîntors
Sperând să îmi revăd cu ochii minții
Copilăria. Firului ce s-a tors
Acolo, la-nceput, din fusul vieții.

Orașul m-a primit plin de răceală
Cu norii jos și cu un vânt aprig,
Cu trombe de nisip pe plaja goală
Și valuri azvârlite peste dig.

Pe străzile pavate cu granit
Potcoavele de cal mai răsunau.
Praful zbura de vânturi răscolit.
Frunze uscate către cer urcau.

Oh, iată casa. O privesc din stradă
Și caut să mă văd precum copil
Mă strecuram ca mama să nu vadă
S-ajung la poartă, încet, tiptil-tiptil.

Poarta de fier forjat nu mai era.
La colț de curte, același castan
Și mai înalt și mai fălos părea.
În curte un cățel lătra în van.

Copiii nu mai joacă azi pe stradă
Cu mingea din cârpe și hârtie.
Nu mușcă din guliile de pradă
Și julituri nu poartă cu mândrie.

Ferestre cu canaturi scorojite
Priveau spre strada-n care ne jucam
Unde trăisem clipe fericite
Fugeam, țipam, cu bețe ne luptam...

Nici tata nu mai vine dela piață
Și nici Pitagora nu e la prăvălie.
Aproape totul s-a schimbat la față.
Nu-mi regăsesc a mea copilărie.

19 noiembrie 2009

Încercare

A la G. Coșbuc

Început-ai ieri să scri
Câte-un pic.Acum ai stat.
Subiectul e complicat.
Practic e, nu-s teorii,
Și-i păcat.

Dacă nu-l ataci cum trebui
Și te pierzi în labirint,
Dacă nu vei fi succint
Și vei continua să dibui,
Nu te mint,

O să ai numai probleme
Foarte greu de rezolvat.
O să fi chiar supărat
Cerându-ți să pierzi din vreme
Că te-ai implicat.

Încercarea n-are moarte
Proverbul stăbun ne spune.
Încercările sunt bune,
Fără ele nu se poate
De a te expune.

După-o noapte de-nsomnie
Ești destul de supărat.
Toată vremea-i încercat
Dar ce-ai pus ieri pe hârtie
E de aruncat!

În cimitirul vorbelor

În cimitirul vorbelor e-o liniște de ghiață.
Zac fraze și cuvinte acum desperechiate,
Fragmente din discursuri ținute pentru o viață
Ce fuseră vestite, pe vremuri, azi uitate!

În cimitirul vorbelor e-o liniște de ghiață!
Litere din propoziții căzute-s, aruncate,
În locul lor sunt goluri, sunt spații de albeață,
De-o mână nevăzută parcă sunt dislocate.

În cimitirul vorbelor nu-i voce, nu-i ecou...
Din când în când apare cercetător de limbă
Ce scormone-n grămadă, găselniți de cavou,
În van, căci nu găsește, nimica nu se schimbă!

Străbunicul

De-oi mai trăii voi fi și străbunic.
Nu m-am gândit la așa longevitate.
E plin de străbunici, nu sunt unic
Și totuși e "ceva" s-ajungi astă etate.

8 aprilie 2021

Câteva zile mai târziu...
Nepotul m-a făcut străbunic!
Aviv cu Veronica l-au scos pe Roy!
Mazal Tov!
30 Mai 2021

Ce dracu am făcut?

Ce dracu am făcut că sunt în lagăr?
Nu-s hoț, nu criminal, nici derbedeu.
N-am arme, doar cuvinte să mă apăr.
Eu sunt aici, copil, căci sunt evreu!

Răspunsul l-am primit chiar la Chestură
Și-am înțeles că pentru noi nu-i loc
Ca cetățeni români. Cu daravură
Ne-au dus în lagăr. Țsta nu e joc.

În spatele de garduri înghimpate
Înghesuți, mulțime de speriați,
Femei, copii, bătrâni aduși de spate,
Eram păziți de sute de soldați.

Acuma îmi aduc aminte doară,
Privind parcă pe vechi fotografii,
Fragmente ce prin minte-mi zboară
Nu sentimente și nici lucruri vii.

Un gând prin ce-am trecut atuncea
Constanța, Cobadin și la Mereni,
Ceva amestecat dela Osmancea,
Și foarte vag tătari, țărani, oșteni.

Ce dracu am făcut c-am fost în lagăr
Când alții își jucau mingea pe stradă?
Copil fiind n-aveam cum să mă apăr
Și atunci stăteam sub pază în ogradă!!

16 decembrie 201

Bucătarul

*Din totdeauna am fost gospodar
Acuma am devenit gospodină!*

În ziua-n care a mea soție
m-a lăudat
Că ce fac în bucătărie
e minunat
M-am luat de cap, oh!, ce prostie
și-am regretat.
De azi în colo-s bucătar,
sunt condamnat!
De atunci încoace la grătar
fac mititei,
Și sosuri cu muștar
și cu mujdei.

Mai bine de făceam compot
din mititei
Și prăjitură din aluatul
cu mujdei!

12 decembrie 2017

Căderea

*Care este cauza alcoolismului la actori? Schimbarea
bruscă a personajului care lasă un simțământul de gol
la ieșirea din scenă. Uneori două piese pe zi!*

Artiștii și sportivii știu căderea
Când ai rămas tu singur în cabină.
Pustie-i scena și pustiu terenul.
Din reflectoare nu mai e lumină.

Când singur ai rămas după spectacol
Și spectatorii au pornit spre case.
Ce poate umple simțământul gol
După voltajul ce se descărcase?

Cu machiajul șters, cu alte haine,
Tragi ușa după tine, ieși în stradă,
Nu prin ieșirea principală, ci prin spate,
Ca publicul pe-actor să nu îl vadă.

Iar pașii te vor duce iar
Spre colțul arhi-cunoscut
Unde prieteni te-așteaptă-n bar
Ca să ridici paharul de băut.

L-ai terminat. O scurtă sorbitură
Ce-ți arde gâtul. Ai fi luat iar una?
Dar te-ai oprit că nu-i leafa destulă
Să poți permite ca să termini luna!

Spre casă pleci. Ești mulțumit de tine
Că te-ai oprit. Că ți-ai oprit căderea.
Iar golul s-a umplut și iar e bine
Un păhăruș destul-îi ca să ai plăcerea!

Căutări

Caut icre de balenă,
Caut zâmbet de hienă,
Caut roți octogonale.
Și absurdități reale.

Caut o prietenie,
Caut om de omenie,
Caut, nu e ciudățenie,
Femeie la curățenie.

Deci nu este de mirare
Obosit sunt la picioare
De atâta căutare.

Caut ca în mod artistic
Să se vadă că nu-s psihic
Ci poet ce scrie liber
Să dau drumul la al meu șiber
De idei și rime alese,
Ce au fost atent culese,
Să dea lumii, în surplus,
Tot ce am avut de spus.

Uite așa se scriu prostii,
Fără minte a investi,
Fără a face vreun efort,
Fără a aduce un aport,
La ce e literatură.
Ci doar la maculatură!

13 decembrie 2020

În fond

*Corona, Vineri seara, antena TV stricată, mi-am dat jos
masca!*

Sunt eu cu mine. La propriu și la figurat.

Sunt plictisit și sunt sătul de mine.
Am fost și sunt același singuratic,
Ce lumii-i pare că trăiește bine,
Dar fondul este trist și problematic.

Am fost mereu nemulțumit de mine,
Am așteptat să pot a face saltul
Să fac mai mult de atât și mult mai bine.
Poate în fond am vrut să fiu eu altul?

Eu mă cunosc pe mine cel mai bine.
Tot ce-am făcut a fost din conștiință.
Și doar așa putui trăi cu mine,
În fond sunt om și eu. Sunt o ființă.

24 aprilie 2020

În glumă...

Poate fi cântat pe melodia romanței "N-o să ști niciodată" Ioana Radu

Nu îmi pasă de ea,
Nu îmi pasă de el,
Nu îmi pasă de nimeni pe lume.
Tot ce vreau e să scriu,
Chiar de sunt un deliu,
Deci voi scrie ce vreau dar... în glume.

Poate nu sunt serios
Dară eu sunt curios
Ca să știu ce așteaptă o lume.
De romanțe nu-s bun,
Mă comport ca nebun
Și atunci eu mă țin doar glume.

Când se va termina
Și din lume-oi pleca
La mormânt o să aibă să spună:
"Ne fiind om serios
El, în mod misterios
A murit, dar s-a dus doar în glumă!,,

7 noiembrie 2020

Rime

Sau versuri bolnave sau boală în versuri
Când nu ai ce face scrii rime,
Căci rima nu-i boală, ea nu te omoară,
E mai bună ca altele crime!

În serie pusă, ca-ntr-o mitralieră,
O rimă nu-i glonte dum-dum,
Depinde cum tragi, în ce manieră,
Dușman e sau prieten de drum.

Mi-am găsit a mea rimă pe munte - Carmel
Am găsit-o în film francezesc - Ea și El,
În lupte-ntre nobili cu spade - duel
Și atunci mă semnez cu al meu nume - Marcel!

22 aprilie 2020

Vitamine

Există vitamina A, B, C, D, și alte.
B6 și B12 și chiar și D-ul 3
A-ul există-n morcov, iar C-ul ai în lapte
Dar vitamina P e cea pe care-o vrei.

Ai P le ai pe toate și chiar mai mult de-atât.
Cu P se poate ajunge, chiar fără vitamine,
Ori unde, la ori cine, de ești frumos, urât,
Ai vitamina P te poți baza pe tine!

Dar dacă însă, Doamne, te-ncrezi, te fudulești,
Și te-afișezi, căci dânsa la asta te îndeamnă,
Vor ști cum ai ajuns, la locul unde ești,
Căci vitamina P ”protecție” înseamnă!

8 aprilie 2020

Zi de zi

Zi de zi mă văd în oglindă
Ca să pot să mă bărbieresc,
Ridurile au început să mă prindă,
Nu regret că îmbătrânesc!

Masca Corona într-o zi o să cadă
Și-n loc de multe poze frumoase
Figurile noastre până la urmă o să se vadă
Că suntem de fapt doar carne și oase.

30 Martie 2021

Singurătate

(La moartea soției)

Cum ai putut să spui că ești atât de singur
Când ești înconjurat de-atâtea amintiri,
Când împrejur stau strajă albumele cu poze
Caiete-ncreionate cu zeci de povestiri.

Prietenii, ce astăzi, alături veghează
Prietenii vor rămâne. Așa îți este scris.
Să-i vezi pe toți cum pleacă, perechi, perechi, acasă
Tu singur în fotoliu, cum soarta a decis.

Privind în jurul mesei, cea plină altă dată,
Se văd acuma singuri o groza de amici,
Femeile stinghere, bărbații singurateci
Lăsându-ne în grupuri din ce în ce mai mici.

Noi vrem să-ți umplem viața cu mici și multe fleacuri
Redându-ți simțământul de om de societate,
Eforturile noastre, prinzând câteva ceasuri,
Îți lasă restul vieții doar în singurătate.

8 iunie 2007

Concurența

Sunt unii ce-au nevoie de o mașină mare
Iar alții au ecrane de 72 de inci.
”Modeștii” își pavează cu marmoră saloane...
Dar nu e concurență între ai mei amici.

Încet, încet, cu toții schimbă a lor mașină
Și toții au TV-uri de 72 de inci
Iar marmora-n saloane chiar de nu e genuină
Nu-aduce concurență între ai mei amici.

Al meu salon nu are TV-ul pentru alții.
Mașina mea e veche, podeaua-i de-o vecie.
Cine ne vrea - e bine, amici suntem cu toții
Nici nu am concurență la scris de poezie...

29 septembrie 2012

Siesta

Cam pe la ora două, când mi se face somn,
Eu mă respect și atuncea ca orișicare „domn”
Mă-ntind, pentru o oră, ca-n lumea celor drepți,
Visând acele visuri la care nu te-aștepți.

Visez că zbor prin aer ca un înotător
Trecând razant copacii, făcând volte în zbor,
Fugind ca un bezmetic după un nor de puf
Amerizând pe ape cu trestie și stuf.

Salvez, în vis, pe oameni care nu au nevoie,
Sau mă prezint pe scenă, copil, ca domnul Goe,
Primesc premii de seamă când n-am făcut nimic,
Sau număr milioane de la un loz în plic!

Iar zbor ca o rachetă având ca țintă zarea
Albastră sau verzuie așa cum este marea.
Cobor încet pe scara din marmoră cioplită
Și aștept ca toate astea să piară-ntr-o clipită

Plutesc în neființă și-ncerc a auzii
A lumii simfonie, visând în plină zi!
Aterizez, din vise, din lumea minunată,
Ca un pietroi în stradă... și gura mi-e uscată...

Ce bine e în vise, sunt eu, plutind în vânt,
Cu binele, cu răul sau chiar cu Duhul Sfânt.
Având atunci puterea să fac și să creiez
Cum nu mai poate altul...Așa e când visez !

19 noiembrie 2010

Adevărata iubire

*Să iubești cu ochii închiși.
Să iubești chiar și pe întuneric.
Nimic nu luminează mai puternic
Decât lumina focului lăuntric.*

30 noiembrie 2021

Eva

Eva, dacă nu mușca din măr,
Nu știa ce-i adevăr.
Nu-și punea frunză de viță
Când au scos-o din costiță.

”De Adam îmi e rușine
C-o să sară peste mine,
Șarpele o să ne vadă
Doamne Sfinte! Ce-o să creadă?
Că acum am ieșit
Și gata m-am precurvit?”

Așa Eva a grăit
S-a sculat și s-a gătit
Cu o frunză cea găsit.
Ne având în Rai oglindă
Silueta să și-o prindă,
N-a știut că este goală,
Că n-are pe ea o țoală.

Deci, în Eden, prin grădină,
Se-nvârtea fără de vină.
N-avea cine să o vadă
Cum se plimbă prin ogradă.

Doar Adam, Vânt Elizeu,
Șarpele și Dumnezeu!

4 decembrie 2021

Menu de fructe

Afară plouă, vânt și frig
În casă-i cald și bine,
Eu m-am încolăcit covrig
Cu-o pătură pe mine.

La ce să mă gândesc, să scap,
Să scriu poate-o scenetă?
Și uite așa-mi veni în cap
Meniul de dietă!

Redau citatul din Scriptură:
”Toate din Rai sunt rupte”
Nu scriu de ciorbă sau friptură
Ci doar menu de fructe.

Din toate fructele de mare
Garizi, crabi, sepie sau scoici
Unii preferă ca intrare
Un lobster fiert, sau melci sau raci.

Apoi sunt fructe de la vită
Ca uger, creier, antricot,
Un mușchi file. La o adică,
Măduvi, ficat, rinichi, se scot.

La porc, nu mai aduc aminte
Ce-am pomenit mai sus la vaci,
Cu oasele de la picioare
O răcitură poți să faci.

Aicea frate ai o bază
De carne, de șoric și slană
Să poți să faci, în foi de varză,
Sarmale să le pui ”pe rană”!

Pieptul de pui când se prăjește
E fruct de la găină,
Și-am încercat fructe de pește
Și crap dat prin făină.

Toate le văd. Sunt atârdate
Ca fructele într-un copac.
Le-am strâns și-acuma adunate
Mă fac să-nghit în sec și tac!

Mănânc tot ce se poate-n lume,
Unele scoase din ocean,
Ca să păstrez al meu renume
Că sunt un... vegetarian!

N.B.
Ca fructele ce merg cu orice sărat
Ia gogonelele și un pepene murat!

6 decembrie 2021

Cerul gri

Când cerul e gri
Și marea e gri
Și spuma de val - ca de bere.
Un pește argintiu
Cu ochi albaștrui
Săgetează prin apă și piere.
Alge verzui,
Pe cât văzui,
Dansează în apa un vals,
Muzica nu-i,
Chiar de cerui,
Dar algele mișcă ca-n dans.

Marea e gri
Când cerul e gri
Căci cerul în ea se-oglindește.

7 decembrie 2021

Undeva a plouat

Undeva a plouat.
Norii negrii și-au scuturat,
Ca dușuri,
Burțile umflate de apă.

Undeva a plouat
Ca lacrimi.
Lacrimile norilor
Au pătruns adânc
În inima pământului.

Ultimile picături de ploaie
Au creiat unde circulare
Pe oglinda bălților.

Când soarele a apărut de după nori
Pământul l-a primit cu flori
Și tril de păsărele.

15 decembrie 2021

Când ghiociei

Când ghiociei vor străbate prin zăpadă
Și în copaci s-aud iar rândunele,
Vom spune că e iarăși Primăvară
Și-om căuta pe câmpuri viorele.

Acum o zi Crăciunul a trecut.
E încă anul vechi ce nu vrea ca să moară
Iar noi nu am îmbătrânit cu înc-un an,
Dar nici nu mai suntem ce-am fost odinioară!

26 decembrie 2021

S-a dus încă unul

Adio 2021!

Ne părăsește Anul ăsta.
Cu el o serie de fapte
Devin ”Trecut”, Adio, Basta,
Istorie ne scrisă-n acte.

Vă amintiți colindătorii
Urau: La anu, sănătate!
Părinții-n cinstea sărbătorii
Ne pregătea multe bucate.

Salat de boeuf și răcitură,
O ciorbă, să te bage-n draci,
Curcă întregă ca friptură,
Pate, sarmale, cozonaci.

Dar azi, aperitive doară.
Noi am rămas precum am fost
Nu mai mâncăm ca odinioară
Ci tragem la mâncări de post.

Se duce anul, poetul din mine
Ureză ca la anul ce vine
Să fie cu sănătate și mult bine.

28 decembrie 2021

La malul mării

La malul mării, printre pini
O bancă stă ascunsă,
De acolo urmăream delfini
Sărind pe apa-ntinsă.

Când valurile năvălesc,
Din cauza furtunii,
De banca udă mă feresc,
Dar vin să prind barbunii.

Căci pescuitul nu-i doar sport
Ce adoarme nervii zilnici
Ci aduce peștii, ca aport,
La prânzul celor jalnici.

7 ianuarie 2022

E noapte de iarnă

E noapte de iarnă. E rece și plouă.
Luna a ieșit dintre nori
Printr-o spărtură de un albastru intens,
Punctată cu steluțe.
Marginile de nori au căpătat
Albeața zăpezii
De pe malurile unor insulițe
Într-un ocean imens.

7 ianuarie 2022

Câinele

Sărmanul câine n-are nici o vină.
Stăpâna s-a mutat la bloc.
Când trebui să-și depună a lui urină
Nevoie e să aibă mult noroc

Să îl apuce atunci când este-acasă
Sau lângă pomul de la colț de stradă
Piciorul să-l ridice lângă casă
Sau lângă gard când se găsea-n ogradă.

Când intri-n ascensor nu este voie,
Nici holul la intrare nu-i permis
Și la adică, dacă e mare nevoie,
Se mai găsește câte-un compromis.

Tu, câine, faci. Stăpâna o să șteargă.
Sau cel puțin așa gândește-un câine.
Dar ea la treaba ei aleargă
Și acolo-n hol rămâne până mâine!

Pân-un vecin ce nu poat-să suporte
Va aduna rahatul într-un ziar
Și înjurând de mamă, tot pe câine,
”...tuți mama mătii, ai făcut-o iar!”

15 ianuarie 2022

Cald!

Iar sub influența lui G. Coșbuc

A-nceput să se-ncălzească
Câte-un pic dar n-a mai stat.
Sunt cu totul transpirat,
Fiind-că a trebuit s-oprească
Aerul condiționat.

Este soare și nu-i bine,
Doar la umbră poți să stai.
Să bei apă nu-i un bai,
Haine umede-s pe mine,
Bere căutai.

Frigiderul nu-i departe
Dar mie lene să mă scol
Trebue să fac ocol
C-am pus berea deoparte,
Berea Skol!

Asta-i bere scoțiană
Dar cu nume suedez.
În zadar eu procedez
Ca să aflu care-i sursa.
Dar cedez.

Mi-am făcut deacuma suma
De pe buze îmi șterg spuma!

23 ianuarie 2022

Paganini

pizzicato

Paganini se grăbea,
Asta-i impresia mea,
Nici el nu știa
Spre unde.

Note grăbite,
Coarde ciupite,
Arcușuri săltate,
Timpanul le prinde
Cu greu.

Dar el a rămas,
O spun toți cu glas,
Al vioarei as,
Un zeu!

Ale lui capricii,
Adevărate suplicii
Chiar pentru clasicii
Violoniști.

Au fost traduse
Pentru pian puse
Și unele aduse
La acordeoniști!

26 ianuarie 2022

Acuma-s uşurat

Acuma m-am mai uşurat
Căci astă noapte m-am sculat
Şi nu mai m-am băgat în pat
Până am pus şi-am aranajat.
Versuri care le-am publicat
Dar multă vreme nu mi-a luat,
Circa un ceas. Şi m-am culcat!

Acuma dacă m-am trezit
Adică-s viu, m-am repezit
Să vă anunţ prin acest mail
Că subsemnatul L. Marcel
A comasat tot ce a scris
Ca poezii de Covidis.

Boala ce-n lume patrona
Supranumită şi Corona.
Ea milioane a trimis
Din Mapamond în Paradis.

18 ianuarie 2021

Nota Editorului

La vârsta senectuții, pe când *pensionarul vulgaris* ațipește cu ziarul pe burtă, Marcel este un Lup de pradă. Cu vervă și patos se așează la scris și nu iartă pe nimeni, în primul rând pe sine, cartea de față fiind un inventar a unei vieți total neconvenționale. Avem în față un caleidoscop, un CV bine scris, proză, poezie, ziceri și reflexii ale unui filosof care iubește viața dar mai ales autocritica, umorul fin, relațiile interumane și umorul cu care pictează un enorm zâmbet năstrușnic. Și aforismele? Delicioase!. Iată câteva alese pentru edificare:

”Toate drumurile duc la Roma!” În afara celor care pleacă din Roma. Verificat! - **Eu râd** cu toată seriozitatea posibilă. - **Pentru că** dragostea este monotonă, e nevoie de a iubii cât mai multe femei. - **Eu nu** am probleme de memorie. Uit pur și simplu. - **Nu aveți** idee cât este de obositor să gândești când nu ai la ce.

Și mai îmi place umorul prozei sale scurte, iată un exemplu: "De ale tinereții: Eram student. Am aranjat trei întâlniri cu trei fete în speranța că cel puțin una se va prezenta. Au venit toate. Le-am dus la cinema. Ele vorbeau și râdeau între ele. Le-am trimis acasă cu un taxi și m-am întors pe jos căci nu mai aveam bani nici de tramvai".

Sper să vă delectați cu acest volum așa cum eu am zâmbit de la cap la coadă. Dar și invers se poate, ca în ebraica pe care o știm, dar nu bate la puncte harul limbii române în care ne-am născut și mai gândim chiar și după 80 - 90 - 100-120 de ani. Mulți ani înainte **Lupu Marcel!**

Adrian G

CUPRINS

Scurt Curriculum Vitae	5
Istoria copilului Istoriei - partea I -a	6
Partea II-a.....	11
PROZĂ	17
Curiozitățile mele	17
Dialog pe marginea "frazologiei"	19
Din carnetul unui paranoid	25
Din carnetul unui poet	26
Mirosul de bătrân.....	27
Ovidiu	28
Scrisoare deschisă iubitorilor de oameni	29
Zi de sărbătoare	31
Leonardo da Vinci.....	33
Analiza secvențelor din toate filmele americane	34
Aida	36
Geografia. Sau mai degrabă pseudo geografie!	38
Înclinații	39
Povestea unei poezii	43
Un val iubește o stâncă	44
Titlul face pe Om	47
Natura lichidă	48
Maturitate.....	49

Ziceri	50
POEZII	57
Ștafeta.....	60
Vizita la Constanța	62
Încercare	64
În cimitirul vorbelor	65
Străbunicul	66
Ce dracu am făcut?	67
Bucătarul	68
Căderea.....	69
Căutări	71
În fond.....	72
În glumă.....	73
Rime	74
Vitamine.....	75
Zi de zi	76
Singurătate	77
Concurența	78
Siesta	79
Adevărata iubire	80
Eva.....	81
Menu de fructe	82
Cerul gri.....	84
Undeva a plouat	85

Când ghiociei	86
S-a dus încă unul	87
La malul mării	88
E noapte de iarnă	89
Câinele.....	90
Cald!	91
Paganini	92
Acuma-s ușurat.....	93

Căutări

**Caut icre de balenă,
Caut zâmbet de hienă,
Caut roți octogonale.
Și absurdități reale.**

**Caut o prietenie,
Caut om de omenie,
Caut, nu e ciudățenie,
Femeie la curățenie.**

**Deci nu este de mirare
Obosit sunt la picioare
De atâta căutare...**